

FISCAL ECONOMICS

Sub Code; 18ECC508

Module--V

கூட்டாட்சி நிதி [பெடரல் நிதி]

மத்திய நிதி என்பது அந்தந்த செயல்பாடுகளை திறம்பட வெளியேற்றுவதற்காக மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கு வருவாயின் மூலத்தை ஒதுக்கும் முறையை குறிக்கிறது, அதாவது மத்திய மற்றும் மாநில அதிகாரிகளுக்கு இடையில் வருவாய் வளங்களை ஒதுக்கீடு செய்வது குறித்து தெளிவான பிரிவு செய்யப்படுகிறது.

கூட்டாட்சி நிதி கொள்கைகள்

கூட்டாட்சி நிதி அமைப்பின் விஷயத்தில், பின்வரும் முக்கிய கொள்கைகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும்:

1. சுதந்திரத்தின் கொள்கை.
2. சமத்துவத்தின் கொள்கை.
3. ஒற்றுமையின் கொள்கை.
4. போதுமான கொள்கை.
5. நிதி அணுகல் கொள்கை.
6. ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் டைனஷன் கொள்கை.
7. செயல்திறனின் கொள்கை.
8. நிர்வாக பொருளாதாரத்தின் கொள்கை.
9. பொறுப்புக்கூறலின் கொள்கை.

1. சுதந்திரத்தின் கொள்கை

கூட்டாட்சி நிதி அமைப்பின் கீழ், ஒரு அரசு தன்னாட்சி மற்றும் சம்பந்தப்பட்ட உள் நிதி விஷயங்களைப் பற்றி சுதந்திரமாக இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு அரசாங்கத்திற்கும் தனித்தனி வருவாய் ஆதாரங்கள், வரி விதிக்க அதிகாரம், பணத்தை கடன் வாங்குதல் மற்றும் செலவினங்களை பூர்த்தி செய்ய வேண்டும். அரசாங்கம் பொதுவாக நிதி விஷயங்களில் சுயாட்சியை அனுபவிக்க வேண்டும்.

2. சமத்துவத்தின் கொள்கை

சமபங்கு பார்வையில், வளங்கள் வெவ்வேறு மாநிலங்களிடையே விநியோகிக்கப்பட வேண்டும், இதனால் ஒவ்வொரு மாநிலமும் வருவாயில் நியாயமான பங்கைப் பெறுகிறது. வெவ்வேறு இடங்களில் உள்ள தனிநபர்களுக்கும் வணிக நிறுவனங்களுக்கும் சமமான சிகிச்சை அளிக்கும் வகையில் வளங்களை ஒதுக்கீடு செய்ய வேண்டும்.

3. ஒற்றுமையின் கொள்கை

ஒரு கூட்டாட்சி அமைப்பில், ஒவ்வொரு மாநிலமும் கூட்டாட்சி நிதிக்கு சமமான வரி செலுத்துதல்களை செலுத்த வேண்டும். ஆனால் இந்த கொள்கையை நடைமுறையில் பின்பற்ற முடியாது, ஏனெனில் ஒவ்வொரு அலகுக்கும் வரி விதிக்கக்கூடிய திறன் ஒரே மாதிரியாக இல்லை. அனைத்து மாநிலங்களிலும் செலவின முறையின் சீரான தன்மைக்கு இந்த சீரான முக்கியத்துவம் இருப்பதால், பங்களிப்பு சமத்துவம் பின்தங்கிய மாநிலங்களுக்கு பெரும் சமையை சமத்துகிறது.

4. வளங்களின் போதுமான கோட்பாடு

ஒவ்வொரு அரசாங்கத்தின் வளங்களும் அதாவது மத்திய மற்றும் மாநிலத்தின் வளங்கள் அதன் செயல்பாடுகளை திறம்பட செயல்படுத்த போதுமானதாக இருக்க வேண்டும் என்பதே போதுமான கொள்கையின் கொள்கை. நடப்பு மற்றும் எதிர்கால தேவைகள் குறித்து இங்கு போதுமான அளவு தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும். தவிர, வளர்ந்து வரும் தேவைகளையும், போர், வெள்ளம் போன்ற எதிர்பாராத செலவுகளையும் பூர்த்தி செய்ய வளங்கள் மீள் இருக்க வேண்டும்.

5. நிதி அணுகல் கொள்கை

ஒரு கூட்டாட்சி அமைப்பில், வளர்ந்து வரும் நிதித் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகள் தங்களது நிர்ணயிக்கப்பட்ட துறைகளுக்குள் புதிய வருவாயை உருவாக்குவதற்கான வாய்ப்பு இருக்க

வேண்டும். சுருக்கமாக, அரசாங்கத்தின் பொறுப்புகள் அதிகரிப்பதன் மூலம் வளங்கள் வளர வேண்டும்.

6. ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் ஒருங்கிணைப்பின் கொள்கை

ஒட்டுமொத்த நிதி அமைப்பு நன்கு ஒருங்கிணைக்கப்பட வேண்டும். நாட்டின் நிதி அமைப்பின் வெவ்வேறு அடுக்குகளில் சரியான ஒருங்கிணைப்பு இருக்க வேண்டும். பின்னர் கூட்டாட்சி அமைப்பு மட்டுமே செழிக்கும். நாட்டின் ஒட்டுமொத்த பொருளாதார வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கும் வகையில் இது செய்யப்பட வேண்டும்.

7. செயல்திறனின் கொள்கை

நிதி அமைப்பு நன்கு ஒழுங்கமைக்கப்பட்டு திறமையாக நிர்வகிக்கப்பட வேண்டும். ஏய்ப்பு மற்றும் மோசடிக்கு எந்த வாய்ப்பும் இருக்கக்கூடாது. வருடத்திற்கு ஒரு முறைக்கு மேல் யாருக்கும் வரி விதிக்கக்கூடாது. இரட்டை வரிவிதிப்பு தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.

8. நிர்வாக பொருளாதாரத்தின் கொள்கை

எந்தவொரு கூட்டாட்சி நிதி அமைப்பின் முக்கிய அளவுகோலாக பொருளாதாரம் உள்ளது. அதாவது, வசூல் செலவு குறைந்தபட்ச மட்டத்தில் இருக்க வேண்டும் மற்றும் வருவாயின் பெரும்பகுதி அரசாங்கங்களின் பிற செலவின செலவினங்களுக்கு கிடைக்க வேண்டும்.

9. பொறுப்புக்கூறலின் கொள்கை

ஒரு கூட்டாட்சி அமைப்பில், மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகள் நிதி சுயாட்சியை அனுபவிக்கின்றன. எனவே, அத்தகைய அமைப்பில் ஒவ்வொரு அரசாங்கமும் அதன் நிதி முடிவுகளுக்கு அதன் சொந்த சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்புக் கூற வேண்டும், அதாவது மத்திய பாராளுமன்றத்திற்கும், மாநிலத்திற்கு சட்டமன்றத்திற்கும்.

டாக்டர் ஆர்.என். பார்க்வா "கூட்டாட்சி நிதி என்பது கூட்டாட்சி மற்றும் மாநில அரசாங்கங்களின் நிதி மற்றும்

இருவருக்கிடையிலான உறவைக் குறிக்கிறது" என்று குறிப்பிடுகிறார். இருப்பினும் கூட்டாட்சி கொள்கைகளின் கருத்து மற்றும் வரையறை இன்னும் ஒரு சர்ச்சைக்குரிய விடயமாகும்.

பேராசிரியர் கே.சி.வீர் கூறுகிறார்:

"கூட்டாட்சி கொள்கையின்படி, அதிகாரத்தை பிரிக்கும் முறையை நான் குறிக்கிறேன், இதனால் பொது மற்றும் பிராந்திய அரசாங்கங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு கோளத்திற்குள், ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் சுயாதீனமானவை."

இந்திய மையம் மற்றும் மாநிலம் நிதி உறவுகள்

1. அதிகாரங்களின் பிரிவுகள்
2. வளங்களின் விநியோகம்
3. மானியங்கள் உதவி
4. கடன்கள்.

1. அதிகாரங்களின் பிரிவுகள்

அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்தின் பல்வேறு அடுக்குகளின் அதிகாரங்களையும் செயல்பாடுகளையும் தெளிவாக பட்டியலிடுகிறது. இந்திய அரசியலமைப்பின் ஏழாவது அட்டவணையில், ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நிதி அளவுகோல்களின் அடிப்படையில், மூன்று பட்டியல்கள் உள்ளன, அதாவது தொழிற்சங்க பட்டியல், மாநில பட்டியல் மற்றும் ஒரே நேரத்தில் பட்டியல்.

பாதுகாப்பு, தானியங்கி எரிசக்தி, வெளிநாட்டு விவகாரங்கள், ரயில்வே, தேசிய நெடுஞ்சாலைகள், கடல் வழிசெலுத்தல், ஏர்வேஸ், போஸ்ட் அண்ட் டெலிகிராப், நாணய மற்றும் அந்நிய செலாவணி, அந்நிய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் போன்ற கிட்டத்தட்ட 98 பாடங்கள் மத்திய அரசின் செயல்பாட்டில் அடங்கும்.

மாநில அரசின் செயல்பாடுகளில் பொது ஒழுங்கு, காவல்துறை, நீதி நிர்வாகங்கள், பொது சுகாதாரம், கல்வி, விவசாயம், காடுகள், மீன்வளம் போன்ற 70 பொருட்கள் உள்ளன. வணிக மற்றும் தொழில்துறை ஏகபோகங்கள், தொழிலாளர்

தகராறுகள் போன்ற ஒரே நேரத்தில் சுமார் 57 பாடங்கள் உள்ளன. சமூக பாதுகாப்பு போன்றவை, அங்கு யூனியன் மற்றும் மாநில அரசுகள் இணைந்து செயல்பட முடியும்.

2. வளங்களின் விநியோகம் :

அரசியலமைப்பு 1935 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசு சட்டத்தில் உள்ள விதிகளுக்கு ஏற்ப வருவாய் ஒதுக்கீடு செயல்முறையைப் பின்பற்றியது. தொழிற்சங்கத்திற்கும் மாநில அரசுகளுக்கும் இடையிலான நிதி அதிகாரங்களை அரசியலமைப்பு தெளிவுபடுத்துகிறது.

ஒரு மாநிலத்திற்கு அடிப்படையான வரி விதிக்கப்படுவது தொழிற்சங்கத்தால் விதிக்கப்படுகிறது, அங்கு உள்ளூர் தளம் உள்ளவர்கள் மாநிலங்களால் விதிக்கப்படுகிறார்கள். மாநில அல்லது ஒரே நேரத்தில் பட்டியலில் குறிப்பிடப்படாத வரிகளை விதிக்க மத்திய அரசுக்கு பிரத்யேக அதிகாரங்கள் உள்ளன.

யூனியன் அரசாங்கத்திற்கு சட்டமன்ற அதிகார வரம்பு உள்ள வரிகளை பின்வரும் நான்கு மடங்கு பிரிவுகளின் கீழ் வசதியாக வகைப்படுத்தலாம்:

(அ) மத்திய அரசால் வசூலிக்கப்பட்டு முழுமையாக தக்கவைக்கப்படும் வரி. சுங்க வரி, கார்ப்பரேஷன் வரி, தனிநபர் மற்றும் நிறுவனங்களின் விவசாய நிலத்திலிருந்து பிரத்தியேகமான சொத்துக்களின் மூலதன மதிப்பு மீதான வரி ஆகியவை இதில் அடங்கும்.

(ஆ) தொழிற்சங்கத்தால் வசூலிக்கப்பட்டு வசூலிக்கப்படும் வரிகள், ஆனால் வருமானம் மாநிலங்களுடன் பகிரப்படுகிறது. இந்த வகையில் விவசாய வருமானம் தவிர வேறு வருமான வரி மற்றும் மதுபானம் மற்றும் போதை மருந்துகள் தவிர இந்தியாவில் உற்பத்தி செய்யப்படும் புகையிலை மற்றும் பிற பொருட்களின் கலால் வரிகள். யூனியன் கலால் கடமைகளும் இந்த வகையின் கீழ் வருகின்றன.

(இ) தொழிற்சங்கத்தால் வசூலிக்கப்பட்டு வசூலிக்கப்படும் வரிகள், ஆனால் முழு நடவடிக்கைகளும் மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்படுகின்றன. இந்த பிரிவில் விவசாய நிலம், முனைய வரி, ரயில்வே கட்டணங்கள் மற்றும் சரக்கு போன்றவற்றைத் தவிர்த்து அடுத்தடுத்த மற்றும் எஸ்டேட் கடமைகள் அடங்கும்.

(ஈ) தொழிற்சங்கத்தால் வசூலிக்கப்படும் ஆனால் மாநிலங்களால் சேகரிக்கப்பட்டு கையகப்படுத்தப்படும் வரி. இந்த பிரிவில் முத்திரை கடமைகள், மருத்துவ மற்றும் கழிப்பறை தயாரிப்புகளில் கலால் வரி ஆகியவை அடங்கும்.

3. மானிய உதவி

மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட வரி அதிகாரங்கள் அவற்றின் செலவினங்களை பூர்த்தி செய்ய போதுமானதாக இல்லை என்ற உண்மைகளை அரசியலமைப்பு தெளிவாக அங்கீகரிக்கிறது. கட்டுரைகள் 275, சமூக சேவைகள் மற்றும் நலன்புரி நடவடிக்கைகளை வழங்குவதில் மாநில அரசுகளின் முக்கிய மடங்கு செலவினங்களை பூர்த்தி செய்ய மானிய உதவி வடிவத்தில் மாநிலங்களுக்கு கூடுதல் உதவி தேவை என்பதை தெளிவாக குறிப்பிடுகிறது.

4. கடன்கள் :

மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகள் வளங்களை திரட்ட உள்நாட்டில் கடன் வாங்குகின்றன. அரசியலமைப்பின் 292 வது பிரிவு இந்திய ஒருங்கிணைந்த நிதியத்தின் பாதுகாப்பின் பேரில் கடன் வாங்க இந்திய அரசுக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது.

மத்திய அரசுக்கும் மாநிலத்துக்கும் இடையிலான நிதி உறவுகளில் உள்ள சிக்கல்கள்;

1. பெருகிவரும் செங்குத்து ஏற்றத்தாழ்வு:

அரசாங்க மட்டத்தின் அடிப்படையில் செலவின கடமைகளை அதிகரிப்பது தொடர்பாக வருவாய் ஆதாரங்களின் விகிதாசார

சீரமைப்பு காரணமாக செங்குத்து ஏற்றத்தாழ்வு வெளிப்படுகிறது. இந்தியாவில் மாநிலங்களுக்கான செலவு தேவைகள் மற்றும் வருவாய் ஆதாரத்தின் மோசமான மகசூல் ஆகியவற்றின் நிலைமை உள்ளது.

மையத்திற்கு அதிக மீள் வருவாயையும், மாநிலங்களுக்கு உறுதியற்ற வரிகளையும் வழங்குவதற்கான செயல்முறை, வருவாய் சேகரிப்பில் அதிக அளவில் செறிவு ஏற்பட வழிவகுத்தது.

1. கிடைமட்ட ஏற்றத்தாழ்வு :

இந்தியாவில் பல்வேறு பிராந்தியங்கள் மற்றும் மாநிலங்கள் வளங்கள், வளர்ச்சி நிலை மற்றும் மூலதன வருமானத்தில் வேறுபடுகின்றன. எனவே இந்திய கூட்டமைப்பில் ஒரே அளவிலான அரசாங்கத்தின் வெவ்வேறு பிரிவுகளுக்கு இடையே கிடைமட்ட ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்படுகிறது.

திட்டமிடல் ஆணையம் மற்றும் நிதி ஆணையம் மூலம் பாதிக்கப்பட்டுள்ள வள பரிமாற்றம் கிடைமட்ட ஏற்றத்தாழ்வை சரிசெய்வதில் மோசமாக தோல்வியடைந்துள்ளது. இதன் விளைவாக தனிநபர் வருமானத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் அதிகரித்து வருகின்றன.

2. மையத்தை அதிகமாக சார்ந்திருத்தல் :

வளங்கள் மூலத்திலும் பரிமாற்றத்திலும் செங்குத்து ஏற்றத்தாழ்வு இருப்பதால் இந்த நிலைமை முக்கியமாக வெளிப்படுகிறது. பெரும்பாலும் இந்திய கூட்டமைப்பில் மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப்படும் வரிகள் பொதுவாக குறைந்த மீள் மற்றும் குறைந்த உற்பத்தி திறன் கொண்டவை.

:

வெளிநாட்டு உதவி மற்றும் பற்றாக்குறை நிதி போன்ற இரண்டு வருவாய் ஆதாரங்களில் மெய்நிகர் ஏகபோகத்தை மையத்தில் கொண்டுள்ளது. இந்த ஆதாரங்கள் மாநிலங்களுக்கு அணுக முடியாது. அரசியலமைப்பு விதிகளின்படி இதனுடன்

இணைந்து, அதிக மீள் வருவாய் ஆதாரம் மையத்தின் அதிகார வரம்பில் உள்ளது.

3. அரிக்கப்பட்ட மாநில சுயாட்சி :

"வலுவான மையம் மற்றும் பலவீனமான மாநிலங்கள்" என்ற தவறான கருத்தினால் வழிநடத்தப்படுகிறார்கள் என்று பொதுவாக வாதிடப்படுகிறது. சுதந்திரத்தின் ஆரம்ப தசாப்தங்களாக மையத்தில் ஒற்றை கட்சி ஆட்சி இந்த கருத்தை கடுமையாக்கியது.

இது தவிர, மாநில அரசாங்கங்களின் செயல்பாட்டில் மையத்தின் குறுக்கீடு 57 உருப்படிகளைக் கொண்ட ஒரே நேரத்தில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளது. இதனுடன் சேர்ந்து மாநிலங்களின் தொடர்ச்சியான நிதி சார்பு மாநிலங்களின் சுயாட்சியை அதிகளவில் அரித்துவிட்டது.

4. செயல்பாடுகளை ஒன்றுடன் ஒன்று :

ஆர். வெங்கடராமனின் ஒரு ஆய்வு அறிக்கை, மத்திய உதவியில் ஒரு இரட்டைவாதம் உருவாகியுள்ளது என்பதையும், நிதி ஆணையம் மற்றும் திட்டமிடல் ஆணையத்தின் செயல்பாடுகளில் சில ஒன்றுடன் ஒன்று இருப்பதையும் காட்டுகிறது.

வருவாய் இடைவெளி மானியம் நிதி ஆணையம், திட்டமிடல் ஆணையத்தின் திட்ட உதவி மற்றும் மத்திய அரசின் நிவாரண மானியங்கள். இது நடைமுறையில், திட்டக் கமிஷன் மானியங்கள் தொடர்பாக மற்றவர்களின் பகுதியை ஆக்கிரமித்துள்ளது.

5. மாநிலங்களின் கடன் சுமை அதிகரித்தல் :

மத்திய உதவியின்றி மாநிலங்கள் வாழமுடியாத சூழ்நிலையை நமது கூட்டாட்சி நிதி அமைப்பு உருவாக்கியுள்ளது. கடன்கள் மற்றும் மானியங்களை அரசு பயன்படுத்துவதால் மாநிலங்களின் நிதி சார்பு மற்றும் ஒழுக்கமின்மை ஏற்பட்டுள்ளது. இது மாநிலங்களின் தரப்பில் தவிர்க்க முடியாத கடன் சுமை நிலைமைக்கும் வழிவகுத்தது.

6. பிராந்திய ஏற்றத்தாழ்வைக் குறைப்பதில் தோல்வி;

மத்திய வள பரிமாற்றத்தின் வழிமுறை மாநிலங்களிடையே கிடைமட்ட ஏற்றத்தாழ்வை சரிசெய்யத் தவறிவிட்டது. தனிநபர் வருமானத்தில் ஏற்றத்தாழ்வு அதிகரித்து வருகிறது. அதிகாரப் பகிர்வின் பகுத்தறிவற்ற அளவுகோல்களால், வளங்களின் மத்திய பரிமாற்றத்தின் முக்கிய பகுதி பணக்கார மாநிலங்களுக்குச் சென்றது.

மத்திய அரசாங்கத்தின் உறுதியான முயற்சிகளைப் பொருட்படுத்தாமல், மாநிலங்களுக்கிடையிலான பிராந்திய பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வை நீக்க முடியவில்லை மற்றும் தனிநபர்களிடையே வருமான சமத்துவமின்மையை ஒரு குறிப்பிடத்தக்க நீட்டிப்புக்குக் குறைக்க முடியாது.

வள பரிமாற்றத்தின் பரவலாக்கப்பட்ட ஏற்பாட்டை பாதிக்கும் மற்றொரு முக்கியமான காரணி, மாநில மட்டத்திற்கு கீழே உள்ள நிதி அடுக்குகளின் திருப்தியற்ற நிலை.

சமச்சீர் நிதி கூட்டாட்சிக்கான பரிந்துரைகள்:

1. சில அறிஞர்கள் தற்போதைய அனைத்து இடமாற்றங்களும் நிரந்தர நிதி ஆணையத்தின் மூலம் பாதிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் அனைத்து மத்திய இடமாற்றங்களின் பொறுப்பும் திட்டமிடல் ஆணையத்தின் மீது வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் பரிந்துரைக்கின்றனர்.

2.

பேராசிரியர் வி.கே.ஆர்.வி.ராவ் திட்டக் கமிஷன் மற்றும் நிதி ஆணையம் இரண்டையும் ஒரு தெளிவான சட்டப் பிரிவுகளுடன்

வைப்பதற்கும், ஆஸ்திரேலிய கடன் கவுன்சிலின் அடிப்படையில் தேசிய கடன் அமைப்பை நிறுவுவதற்கும் சந்தை கடன் மற்றும் மத்திய கடனை மாநிலங்களுக்கு திறம்பட நிர்வகிப்பதற்காக வாதிட்டார்..

3. வளங்களை வேண்டுமென்றே மற்றும் திறம்பட மாற்றுவதற்கு பல்வேறு இடமாற்றங்களுக்கு இடையில் முறையான ஒருங்கிணைப்பு, அதாவது நிதி ஆணையம் மற்றும் திட்டமிடல் ஆணையம் செய்யப்பட வேண்டும். மத்திய மாநில நிதி உறவுகளை நெறிப்படுத்துவதற்கும் பலப்படுத்துவதற்கும், இந்த கமிஷன்கள் சரியான புரிதலுடன் ஒருங்கிணைந்த முறையில் செயல்பட வேண்டும்.
4. மாநில அரசின் வள தளத்தை விரிவுபடுத்துவதற்கு வகுக்கக்கூடிய வரிகளின் எண்ணிக்கையை அதிகரிக்க வேண்டும்.
5. பின்தங்கிய மாநிலங்களுக்கு ஆதரவாக வேண்டுமென்றே சார்பு நிலைப்பாட்டைக் கடைப்பிடிப்பதன் மூலம் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைக்க போதுமான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். நிதி உதவி வழங்குவதில் சமூக மற்றும் பொருளாதார பின்தங்கிய நிலைக்கு உரிய எடை வழங்கப்பட வேண்டும்.
6. நிதி விஷயங்களில் அரசுக்கு அதிக சுயாட்சி வழங்கப்பட வேண்டும். அரசியலமைப்பால் முதலில் குறிப்பிடப்பட்ட பகுதிகளில் குறைந்தபட்சம் மாநிலத்தின் குறுக்கீடு இல்லாமல் செயல்பட மாநிலங்கள் அனுமதிக்கப்பட வேண்டிய அதிக நேரம் இது.

கூட்டாட்சி நிதியத்தின் மைய தூண்கள் செயல்திறன், சீரான தன்மை, பொருளாதாரம், சுயாட்சி, போதுமானது. மத்திய மாநில உறவுகள் பாதுகாப்பிலும் கூட்டாட்சி அமைப்பின் இருப்பிலும் முக்கியமானவை. இந்தியா போன்ற ஒரு நாட்டில், மொழியியல் பன்முகத்தன்மை கொண்டவை. கலாச்சார மாறுபாடு, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு போன்றவை, ஒரு வலுவான கூட்டாட்சி அரசின் வளர்ச்சிக்கு, பணக்கார மற்றும் வளர்ந்த மாநிலங்களால் ஆதரிக்கப்படும் ஒரு வலுவான மையம் கட்டாயமாகும்.

நிதிக் கொள்கை

இந்தியாவில் நிதிக் கொள்கை: பொருளாதார நடவடிக்கைகளை ஆதரிக்க எவ்வளவு பணம் செலவழிக்க வேண்டும், பொருளாதாரத்தின் சக்கரங்கள் சீராக இயங்க வைக்க, அந்த அமைப்பிலிருந்து எவ்வளவு வருவாய் ஈட்ட வேண்டும் என்பதை தீர்மானிக்க அரசாங்கத்திற்கு உதவும் வழிகாட்டும் சக்தியாக நிதிக் கொள்கை உள்ளது.

நிதிக் கொள்கை என்பது பொருளாதாரத்தின் உறுதிப்படுத்தல் அல்லது வளர்ச்சிக்கு அரசாங்கத்தால் வரிவிதிப்பு மற்றும் பொதுச் செலவுகளைப் பயன்படுத்துவதாகும். குல்பார்ஸ்டனின் கூற்றுப்படி, "நிதிக் கொள்கையின் மூலம், அரசாங்கத்தின் ரசீதுகள், அதன் உபரி அல்லது பற்றாக்குறை ஆகியவற்றால் பொதுவாக அளவிடப்படும் அதன் ரசீதுகள் மற்றும் செலவினங்களை பாதிக்கும் அரசாங்க நடவடிக்கைகளை நாங்கள் குறிப்பிடுகிறோம்."

நிதிக் கொள்கையின் கருவிகள்

நிதிக் கொள்கையின் இரண்டு முக்கிய கருவிகள் உள்ளன:

வரிவிதிப்பு: நேரடி மற்றும் மறைமுக வரி வடிவத்தில் உள்ள நிதிகள், முதலீட்டிலிருந்து கிடைக்கும் மூலதன ஆதாயங்கள் போன்றவை அரசாங்கத்தின் செயல்பாட்டிற்கு உதவுகின்றன. வரி நுகர்வோரின் வருமானத்தை பாதிக்கிறது

மற்றும் நுகர்வு மாற்றங்கள் உண்மையான மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் (மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில்) மாற்றங்களுக்கு வழிவகுக்கும்.

அரசாங்க செலவினம்: இதில் நலத்திட்டங்கள், அரசாங்க சம்பளம், மானியங்கள், உள்கட்டமைப்பு போன்றவை அடங்கும். உண்மையான மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியை உயர்த்தவோ குறைக்கவோ அரசாங்க செலவினங்களுக்கு அதிகாரம் உள்ளது, எனவே இது நிதிக் கொள்கைக் கருவியாக சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

இந்தியாவில் நிதிக் கொள்கை : பொருளாதார நடவடிக்கைகளை ஆதரிக்க எவ்வளவு பணம் செலவழிக்க வேண்டும், பொருளாதாரத்தில் இருந்து சக்கரங்கள் சீராக இயங்குவதற்கு அரசாங்கத்தால் எவ்வளவு பணம் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்பதை தீர்மானிக்க உதவும் வழிகாட்டும் சக்தியாக இந்தியாவில் நிதிக் கொள்கை உள்ளது. . சமீபத்திய காலங்களில், இந்தியாவிலும் உலகெங்கிலும் பொருளாதார வளர்ச்சியை விரைவாக அடைய நிதிக் கொள்கையின் முக்கியத்துவம் அதிகரித்து வருகிறது. விரைவான பொருளாதார வளர்ச்சியைப் பெறுவது இந்திய அரசாங்கத்தால் வகுக்கப்பட்ட நிதிக் கொள்கையின் முக்கிய குறிக்கோள்களில் ஒன்றாகும். ஒரு நாட்டின் பொருளாதாரத்தை நிர்வகிப்பதில் நிதிக் கொள்கை, பணவியல் கொள்கையுடன் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது.

இந்தியாவில் நிதிக் கொள்கை:

நிதிக் கொள்கையின் மூலம், ஒரு நாட்டின் அரசாங்கம் வரி வருவாய் மற்றும் பொருளாதாரத்தை வழிநடத்த பொது செலவினங்களைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. அரசாங்கம்

செலவழிப்பதை விட அதிக வருவாயைப் பெற்றால், அது ஒரு உபரி இயங்குகிறது, அதே நேரத்தில் வரி மற்றும் வரி அல்லாத ரசீதுகளை விட அதிகமாக செலவு செய்தால், அது ஒரு பற்றாக்குறையை இயக்குகிறது. கூடுதல் செலவினங்களைச் சந்திக்க, அரசாங்கம் உள்நாட்டிலோ அல்லது வெளிநாட்டிலிருந்தோ கடன் வாங்க வேண்டும். மாற்றாக, அரசாங்கம் அதன் அந்நிய செலாவணி இருப்புக்களை ஈர்ப்பதற்கும் அல்லது கூடுதல் பணத்தை அச்சிடுவதற்கும் தேர்வு செய்யலாம்.

இந்தியாவில் நிதிக் கொள்கையின் முக்கிய குறிக்கோள்கள்

இந்தியாவின் நிதிக் கொள்கைகளின் குறிக்கோள்கள் குறித்த விவாதத்தை மேற்கொள்வதற்கு முன், நிதிக் கொள்கையின் பொதுவான நோக்கம் என்பதை முதலில் அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

நிதிக் கொள்கையின் பொதுவான நோக்கங்கள்

1. முழு வேலைவாய்ப்பையும் பராமரிக்கவும் அடையவும்.
2. விலை அளவை உறுதிப்படுத்த.
3. பொருளாதாரத்தின் வளர்ச்சி விகிதத்தை உறுதிப்படுத்த.
4. கொடுப்பனவுகளின் சமநிலையில் சமநிலையை நிலைநிறுத்துதல் .
5. வளர்ச்சியடையாத நாடுகளின் பொருளாதார வளர்ச்சியை மேம்படுத்துதல்.

இந்தியாவின் நிதிக் கொள்கை எப்போதும் இரண்டு நோக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது, அதாவது பொருளாதாரத்தின் வளர்ச்சி செயல்திறனை மேம்படுத்துதல் மற்றும் மக்களுக்கு சமூக நீதியை உறுதி செய்தல்.

நிதிக் கொள்கை பின்வருமாறு சில நோக்கங்களை அடைய வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது:

1. வளங்களை திறம்பட அணிதிரட்டுவதன் மூலம் அபிவிருத்தி: நிதிக் கொள்கையின் முக்கிய நோக்கம் விரைவான பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் வளர்ச்சியை உறுதி செய்வதாகும். பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் வளர்ச்சியின் இந்த நோக்கத்தை நிதி ஆதாரங்களை அணிதிரட்டுவதன் மூலம் அடைய முடியும். இந்தியாவில் உள்ள மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகள் நிதிக் கொள்கையைப் பயன்படுத்தி வளங்களைத் திரட்டுகின்றன.

நிதி ஆதாரங்களை இதன் மூலம் திரட்ட முடியும்:

- a. **வரிவிதிப்பு:** பயனுள்ள நிதிக் கொள்கைகள் மூலம், நேரடி வரி மற்றும் மறைமுக வரி மூலம் வளங்களை திரட்டுவதை அரசாங்கம் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது, ஏனெனில் இந்தியாவில் வள அணிதிரட்டலின் மிக முக்கியமான ஆதாரம் வரிவிதிப்பு ஆகும்.
- b. **பொது சேமிப்பு:** அரசாங்க செலவினங்களைக் குறைப்பதன் மூலமும், பொதுத்துறை நிறுவனங்களின் உபரிகளை அதிகரிப்பதன் மூலமும் வளங்களை பொது சேமிப்பு மூலம் திரட்ட முடியும்.
- c. **தனியார் சேமிப்பு:** வரி சலுகைகள் போன்ற பயனுள்ள நிதி நடவடிக்கைகள் மூலம், அரசாங்கம் தனியார் துறை மற்றும் வீடுகளில் இருந்து வளங்களை திரட்ட முடியும். கருவூல பில்கள், அரசாங்க பத்திரங்களை வழங்குதல், உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டு கட்சிகளிடமிருந்து கடன்கள் மற்றும் பற்றாக்குறை நிதியுதவி மூலம் அரசாங்க கடன் மூலம் வளங்களை திரட்ட முடியும்.

2. வருமானம் மற்றும் செல்வத்தின் ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைத்தல்: சமூகத்தின் பல்வேறு பிரிவுகளிடையே வருமான ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைப்பதன் மூலம் சமபங்கு அல்லது

சமூக நீதியை அடைவதை நிதிக் கொள்கை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. வருமான வரி போன்ற நேரடி வரிகள் குறைந்த வருமானக் குழுக்களுடன் ஒப்பிடும்போது பணக்காரர்கள் மீது அதிக கட்டணம் வசூலிக்கப்படுகின்றன. அரை சொகுசு மற்றும் ஆடம்பர பொருட்களின் விஷயத்திலும் மறைமுக வரி அதிகமாக உள்ளது, அவை பெரும்பாலும் உயர் நடுத்தர வர்க்கம் மற்றும் உயர் வகுப்பினரால் நுகரப்படுகின்றன. சமுதாயத்தில் ஏழை மக்களின் நிலைமைகளை மேம்படுத்துவதற்காக வறுமை ஒழிப்பு திட்டங்களை செயல்படுத்துவதில் அரசாங்கம் அதன் வரி வருவாயில் கணிசமான பகுதியை முதலீடு செய்கிறது.

3. விலை

ஸ்திரத்தன்மை

மற்றும் பணவீக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துதல் : நிதிக்

கொள்கையின் முக்கிய நோக்கங்களில் ஒன்று பணவீக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துவது மற்றும் விலையை உறுதிப்படுத்துவது. எனவே, நிதிப் பற்றாக்குறையைக் குறைத்தல், வரி சேமிப்புத் திட்டங்களை அறிமுகப்படுத்துதல், நிதி ஆதாரங்களின் உற்பத்தி பயன்பாடு போன்றவற்றின் மூலம் பணவீக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதை அரசாங்கம் எப்போதும் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

5. **வேலைவாய்ப்பு உருவாக்கம்:** பயனுள்ள நிதி நடவடிக்கைகள் மூலம் நாட்டில் வேலைவாய்ப்பை அதிகரிக்க அரசாங்கம் எல்லா முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டு வருகிறது. உள்கட்டமைப்பில் முதலீடு செய்வதால் நேரடி மற்றும் மறைமுக வேலைவாய்ப்பு கிடைத்துள்ளது. சிறிய அளவிலான தொழில்துறை)எஸ்.எஸ்.ஐ(அலகுகளில் குறைந்த வரி மற்றும் கடமைகள் அதிக முதலீட்டை ஊக்குவிக்கின்றன, இதன் விளைவாக அதிக வேலைவாய்ப்பை உருவாக்குகின்றன. கிராமப்புறங்களில் உள்ள பிரச்சினைகளை தீர்க்க இந்திய அரசு பல்வேறு கிராமப்புற வேலைவாய்ப்பு திட்டங்களை மேற்கொண்டுள்ளது. இதேபோல், நகர்ப்புறங்களில்

தொழில்நுட்ப தகுதி வாய்ந்த நபர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு வழங்க சய வேலைவாய்ப்பு திட்டம் எடுக்கப்படுகிறது.

6.

5. சமச்சீர் பிராந்திய அபிவிருத்தி: நாட்டின் பிராந்திய ஏற்றத்தாழ்வகளைத் தணிக்க அரசாங்கத்தால் நடத்தப்படும் ஆறுகள், மின்சாரம், பள்ளிகள், சாலைகள், தொழில்துறை திட்டங்கள் போன்றவற்றில் அணைகள் கட்டுவது போன்ற பல்வேறு திட்டங்கள் உள்ளன. இது பொதுச் செலவின் உதவியுடன் செய்யப்படுகிறது.

6. கொடுப்பனவு நிலுவையில் உள்ள பற்றாக்குறையை குறைத்தல்: நாட்டிலிருந்து ஏற்றுமதியை அதிகரிக்க ஏற்றுமதியாளர்களுக்கு ஏற்றுமதி சலுகைகளை சிறிது நேரம் அரசு வழங்குகிறது. அதேபோல் இறக்குமதியை சரிபார்க்க இறக்குமதி தடுப்பு நடவடிக்கைகளும் பின்பற்றப்படுகின்றன. எனவே இந்த நடவடிக்கைகளின் ஒருங்கிணைந்த தாக்கம் நாட்டின் கட்டண சமநிலையை மேம்படுத்துவதாகும்.

7. தேசிய வருமானத்தை அதிகரிக்கிறது: இது நிதிக் கொள்கையின் வலிமை, இது பொருளாதாரத்தில் விரும்பிய முடிவுகளை வெளிப்படுத்துகிறது. நாட்டின் வருமானத்தை அதிகரிக்க அரசாங்கம் விரும்பும்போது, அது நாட்டின் நேரடி மற்றும் மறைமுக வரி விகிதங்களை அதிகரிக்கிறது. வேறு சில நடவடிக்கைகள் உள்ளன: வரி விகிதத்தில் குறைப்பு, இதனால் அதிகமான மக்கள் உண்மையான வரியை டெபாசிட் செய்ய தூண்டப்படுகிறார்கள்.

8. உள்கட்டமைப்பின் வளர்ச்சி: குடிமக்களின் நலனை அதிகரிப்பதற்காக சம்பந்தப்பட்ட நாட்டின் அரசாங்கம் ரயில்வே, பள்ளிகள், அணைகள், மின்சாரம், சாலைகள் போன்ற திட்டங்களுக்கு பணம் செலவழிக்கும்போது, அது நாட்டின் உள்கட்டமைப்பை மேம்படுத்துகிறது. மேம்பட்ட உள்கட்டமைப்பு என்பது நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சியை மேலும் விரைவுபடுத்துவதற்கான முக்கியமாகும்.

9. அந்நிய செலாவணி வருவாய்: நாட்டின் மத்திய அரசு ஊக்கத்தொகை, தனிபயன் கடமையில் விலக்கு, உள்நாட்டு சந்தைகளில் பொருட்களை உற்பத்தி செய்யும் போது கலால் வரியில் சலுகை போன்றவற்றை வழங்கும்போது, அந்நிய முதலீட்டாளர்களை உள்நாட்டு நாட்டில் முதலீட்டை அதிகரிக்க ஊக்குவிக்கிறது.

நாணயக் கொள்கை மற்றும் நிதிக் கொள்கை ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான முக்கிய வேறுபாடு

- நாணயக் கொள்கை முக்கியமாக வட்டி விகிதங்களை மாற்றுகிறது, உதாரணமாக, அமெரிக்க பெடரல் ரிசர்வ் போன்ற மத்திய வங்கிகள் பணவீக்கம் அதிகரித்து வருவதாகவும், பொருளாதாரம் மிக வேகமாக வளர்ந்து வருவதாகவும் உணர்ந்தால், அவை பொருளாதாரத்தில் தேவையைக் குறைக்க வட்டி விகிதங்களை அதிகரிக்கும். நிதிக் கொள்கை, மறுபுறம், செலவினங்கள் மற்றும் வரிகளால் கோரிக்கைகளை கட்டுப்படுத்துவதற்கான அரசாங்கத்தின் திறமையாகும், உதாரணமாக, நிதிப் பற்றாக்குறையில் அதிகரிப்பு இருந்தால், அதற்கு அரசாங்கம் அதிக கடன் வாங்க வேண்டும்.

- நாணயக் கொள்கை வட்டி விகிதங்களுக்கான சூழலுடன் உள்ளது. நிதிக் கொள்கை என்பது அரசாங்கத்தின் வருவாய் மற்றும் மூலதனச் செலவுகளுடன் தொடர்புடையது.
- நாணயக் கொள்கை என்பது கடன் கொள்கையாகும், அங்கு வட்டி வீத மாற்றங்கள் மற்றும் பண நடவடிக்கைகள் மத்திய வங்கிகள் மூலம் தொடர்பு கொள்ளப்படுகின்றன; செலவழிப்பு வருமானத்தை அதிகரிக்க ஊக்கத்தொகைகளின் எண்ணிக்கையை நிதிக் கொள்கை வழங்குகிறது .
- நிதிக் கொள்கைகள் விரிவாக்க மற்றும் சுருக்கமான இரண்டு வகைகளாகும், முந்தையது அரசாங்கம் வரிகளைக் குறைத்து பொதுச் செலவுகளை அதிகரிக்கும் அதே வேளையில் வரிகளை அதிகரிப்பது மற்றும் பொதுச் செலவுகளைக் குறைப்பது.
- இதேபோல், வட்டி விகிதங்களைக் குறைப்பதன் மூலம் பண வழங்கல் அதிகரிக்கப்பட்டால் அது விரிவாக்க

நாணயக் கொள்கை என்று அழைக்கப்படுகிறது, அதே நேரத்தில் பண விநியோகத்தில் குறைவு மற்றும் வட்டி விகிதங்களின் உயர்வு கொள்கை சுருக்க நாணயக் கொள்கையாகக் கருதப்படுகிறது.

- நாணயக் கொள்கைக்கு அதிக விருப்பம் கொடுக்கப்படவில்லை. நிதிக் கொள்கை மந்தநிலைகளின் போது நாடுகளால் அதிக முன்னுரிமை அளிக்கப்படுகிறது

இந்தியாவில் நிதிக் கொள்கையின் முக்கியத்துவம்:

- இந்தியா போன்ற ஒரு நாட்டில், பொது மற்றும் தனியார் துறைகளில் மூலதன உருவாக்க விகிதத்தை உயர்த்துவதில் நிதிக் கொள்கை முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது.
- வரிவிதிப்பு மூலம், நிதிக் கொள்கை அதன் ஏராளமான திட்டங்களுக்கு நிதியளிப்பதற்காக கணிசமான அளவு வளங்களைத் திரட்ட உதவுகிறது.
- சேமிப்பு வீதத்தை உயர்த்த தூண்டுதலை வழங்கவும் நிதிக் கொள்கை உதவுகிறது.
- நிதிக் கொள்கை தனியார் துறைக்கு அதன் நடவடிக்கைகளை விரிவுபடுத்துவதற்கு போதுமான சலுகைகளை வழங்குகிறது.
- நிதிக் கொள்கை வருமானம் மற்றும் செல்வத்தின் பரவலில் ஏற்றத்தாழ்வைக் குறைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

- **பணவியல் கொள்கைக்கும் நிதிக் கொள்கைக்கும் உள்ள வேறுபாடு**
- வட்டி விகிதங்களை நிர்வகித்தல் மற்றும் புழக்கத்தில் உள்ள மொத்த பணத்தை வழங்குவதில் பணவியல் கொள்கை அக்கறை கொண்டுள்ளது. இது பொதுவாக ரிசர்வ் வங்கியால் மேற்கொள்ளப்படுகிறது.
- நிதிக் கொள்கை, மறுபுறம், வரிவிதிப்பு மற்றும் அரசாங்க செலவினங்களை மதிப்பிடுகிறது. இது பணவியல் கொள்கைக்கு ஏற்றதாக இருக்க வேண்டும், ஆனால் இது சட்டமியற்றுபவர்களால் உருவாக்கப்பட்டதால், மக்களின் ஆர்வம் பெரும்பாலும் வளர்ச்சியை விட முன்னுரிமை பெறுகிறது.

எது மிகவும் பயனுள்ள பணவியல் அல்லது நிதிக் கொள்கை

- நாணயக் கொள்கை மத்திய வங்கியால் அமைக்கப்பட்டுள்ளது, எனவே அரசியல் செல்வாக்கைக் குறைக்கிறது) எ.கா .அரசியல்வாதிகள் பொதுத் தேர்தலுக்கு முன்னர் வளர்ந்து வரும் பொருளாதாரம் வேண்டும் என்ற விருப்பத்தில் வட்டி விகிதங்களைக் குறைக்கலாம்(
- நிதிக் கொள்கை பரந்த பொருளாதாரத்தில் அதிக விநியோக பக்க விளைவுகளை ஏற்படுத்தும். எ.கா . பணவீக்கத்தைக் குறைப்பது - அதிக வரி மற்றும் குறைந்த செலவு ஆகியவை பிரபலமாக இருக்காது, இதைத் தொடர் அரசாங்கம் தயங்கக்கூடும். மேலும், குறைந்த செலவினம் பொது சேவைகளைக் குறைக்க வழிவகுக்கும், மேலும் அதிக வருமான வரி வேலை செய்வதற்கு ஊக்கத்தொகையை உருவாக்கக்கூடும்.
- விரிவாக்க நிதிக் கொள்கை) பெரிய பட்ஜெட் பற்றாக்குறை(கூட்டத்தை வெளியேற்றக்கூடும் என்று நாணய வல்லுநர்கள் வாதிடுகின்றனர் - அதிக அரசாங்க செலவினங்கள் தனியார் துறை செலவினங்களைக் குறைக்கின்றன, மேலும் அதிக அரசாங்க கடன் வாங்குவது வட்டி விகிதங்களை

உயர்த்துகிறது. (இருப்பினும், இந்த பகுப்பாய்வு சர்ச்சைக்குரியது(

- விரிவாக்க நிதிக் கொள்கை) எ.கா .அதிக அரசாங்க செலவினங்கள் (சிறப்பு வட்டி குழுக்கள் செலவினங்களுக்கு அழுத்தம் கொடுக்க வழிவகுக்கும், இது உண்மையில் உதவாது, பின்னர் மந்தநிலை முடிந்ததும் குறைக்க கடினமாக உள்ளது.
- பணவியல் கொள்கை விரைவாக செயல்படுத்தப்படுகிறது. ஒவ்வொரு மாதமும் வட்டி விகிதங்களை நிர்ணயிக்கலாம். அரசாங்க செலவினங்களை அதிகரிப்பதற்கான ஒரு முடிவு பணத்தை எங்கு செலவழிக்க வேண்டும் என்பதை தீர்மானிக்க நேரம் எடுக்கலாம்.

நிதிக் கொள்கையின் கருவிகள் :

நிதிக் கொள்கையின் கருவிகள் வரி, செலவு, பொதுக் கடன் மற்றும் ஒரு நாட்டின் பட்ஜெட். நுகர்வு மற்றும் முதலீட்டிற்கான தனியார் செலவினங்களை ஊக்குவிக்க அல்லது கட்டுப்படுத்துவதற்காக அவை அரசாங்க வருவாய் அல்லது வரி கட்டமைப்பின் விகிதங்களில் மாற்றங்களைக் கொண்டுள்ளன.

பொது செலவினங்களில் சாதாரண அரசாங்க செலவுகள், பொதுப்பணிகளுக்கான மூலதன செலவுகள், நிவாரண செலவுகள், பல்வேறு வகையான மானியங்கள், பரிமாற்ற கொடுப்பனவுகள் மற்றும் சமூக பாதுகாப்பு சலுகைகள் ஆகியவை அடங்கும்.

அரசாங்க செலவுகள் வருமானத்தை உருவாக்கும், வரிகள் முதன்மையாக வருமானத்தைக் குறைக்கும். பெரும்பாலான நாடுகளில் பொதுக் கடனை நிர்வகிப்பது நிதிக் கொள்கையின் முக்கியமான கருவியாக மாறியுள்ளது. திரவ சொத்துக்களை வைத்திருப்பதில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் மூலம் மொத்த

செலவினங்களை பாதிப்பதை இது நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

பணவீக்கத்தின்போது, நிதிக் கொள்கை அதிகப்படியான மொத்த செலவினங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது, அதே நேரத்தில் மனச்சோர்வின் போது பொருளாதாரத்தை மனச்சோர்வின் ஆழத்திலிருந்து உயர்த்துவதற்கான பயனுள்ள கோரிக்கையின் குறைபாட்டை ஈடுசெய்வதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

நிதிக் கொள்கையின் சில முக்கிய வரம்புகள்

1. கொள்கை பின்னடைவுகள்:

சமீபத்திய காலங்களில், விரும்பத்தக்க தன்மை அல்லது ஒரு விருப்பமான நிதிக் கொள்கையின் மீது அதிக வாதம் இல்லை. இந்த சூழலில் எரியும் கேள்வி நிதி நடவடிக்கைகளின் நேரத்துடன் தொடர்புடையது. வரி மற்றும் பொது செலவினங்களில் உள்ள வேறுபாடுகள் நேரமாக நேரமின்றி, விரும்பிய எதிர்-சுழற்சி விளைவுகளை உணர முடியாது.

(a) அங்கீகாரம் பின்னடைவு:

நடவடிக்கை தேவைப்படும் நேரத்திற்கும் செயல் தேவை என்பதை அங்கீகரிக்கும் நேரத்திற்கும் இடையிலான இடைவெளி இதுவாகும். பொருளாதாரத்தில் ஒரு மாற்றமும் மாற்றத்தைப் பற்றிய ஒரு அறிக்கையும் ஒத்துப்போகாதபோது இந்த பின்னடைவு இருக்கலாம்.

(ஆ) நிர்வாக பின்னடைவு:

ஒரு செயலின் தேவை அங்கீகரிக்கப்பட்ட நேரத்திற்கும் உண்மையில் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்ட நேரத்திற்கும் இடையிலான இடைவெளி இதுவாகும்.

(இ) செயல்பாட்டு பின்னடைவு:

நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் போது மற்றும் வருமானம் மற்றும் வேலைவாய்ப்பில் அதன் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் போது இடையிலான இடைவெளி செயல்பாட்டு அல்லது வெளிப்புற பின்னடைவு என அழைக்கப்படுகிறது.

2. முன்னறிவிப்பு:

நிதிக் கொள்கையின் மற்றொரு மிகக் கடுமையான வரம்பு, பொருளாதார ஸ்திரமின்மையின் வரவிருக்கும் நிகழ்வுகளைக் கவனிப்பதற்கான நடைமுறை சிரமம். உயர்த்தப்பட வேண்டிய வருவாயின் அளவை அவை சரியாகக் கவனிக்காவிட்டால், செலவிடப்பட வேண்டிய செலவுகளின் அளவு அல்லது வரவுசெலவுத் திட்டத்தின் இருப்பு மற்றும் தன்மை ஆகியவற்றை உகந்த முறையில் திட்டமிட முடியாது.

3. நிதிக் கொள்கையின் சரியான அளவு மற்றும் தன்மை:

நிதிக் கொள்கையின் வெற்றி சார்ந்து இருக்கும் மிக முக்கியமான தேவை, ஒருபுறம் நிதிக் கொள்கையின் சரியான அளவையும் தன்மையையும் வடிவமைப்பதற்கும், மறுபுறம் அதன் பயன்பாட்டின் சரியான நேரத்தை முன்னறிவிப்பதற்கும் பொது அதிகாரத்தின் திறன்.

4. நிதி தேர்வு:

நாணயக் கொள்கை இயற்கையில் பொதுவானதாகவும், தாக்கத்தில் ஆள்மாறாட்டமாகவும் இருக்கும்போது, நிதிக் கொள்கை இதற்கு மாறாக, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதாகும். முந்தையது சந்தை பொறிமுறையை சீராக இயங்க அனுமதிக்கிறது.

5. நிதி நடவடிக்கைகளின் போதாமை:

மனச்சோர்வு எதிர்ப்பு நிதிக் கொள்கையில், பொதுச் செலவுகளின் விரிவாக்கம் மற்றும் வரிகளைக் குறைத்தல்

எப்போதும் முக்கியமான கூறுகள். பொதுச் செலவு அல்லது வரிகளில் ஒரு குறிப்பிட்ட மாறுபாடு விரும்பிய முடிவுகளைத் தருமா இல்லையா என்ற கேள்வி இயல்பாகவே எழுகிறது

6. வருமான மறுவிநியோகத்தில் பாதகமான விளைவு:

நிதிக் கொள்கை நடவடிக்கைகள் வருமானத்தை மறுபங்கீடு செய்வதாக உணரப்படுகிறது, உண்மையான விளைவு நிச்சயமற்றதாக இருக்கும். குறைந்த வருமானம் கொண்ட வகுப்பினருக்கு ஆதரவாக வருமானம் மறுபகிர்வு செய்யப்பட்டால், அதன் நுகர்வு அதிக அளவு அதிகமாக இருந்தால், இதன் விளைவு மொத்த தேவையில் அதிகரிக்கும்.

7. சுய ஈடுசெய்யும் விளைவு:

அரசாங்கத்தின் ஈடுசெய்யும் நிதிக் கொள்கைகள் தனியார் முதலீட்டை ஊக்கப்படுத்தக்கூடும், ஏனெனில் தனியார் தொழில்முனைவோர் தொழிலாளர், மூலப்பொருட்கள் மற்றும் நிதிகளைப் பாதுகாப்பதில் பொது நிறுவனங்களிலிருந்து ஒரு போட்டியை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கும்.

8. தேசிய வருமானத்தில் குறைப்பு:

ஒரு நிதி ஆயுதமாக சமப்படுத்தப்பட்ட பட்ஜெட் பெருக்கி மனச்சோர்வின் போது லாபகரமாகப் பயன்படுத்தப்படலாம், பொதுச் செலவினங்களைப் பெறுபவர்களின் செலவினங்களை செலவழிக்க ஓரளவு முன்கூட்டியே இருப்பதால், வரி செலுத்துவோருக்கு சமமானதாகவோ அல்லது குறைந்தபட்சம் சமமாகவோ இருக்கும்.

9. வேலையின்மைக்கான தீர்வு:

அதிகரித்துவரும் வேலை முயற்சியை கொள்கையால் பராமரிக்க முடியாவிட்டால் நிதிக் கொள்கையின் நோக்கம்

தோற்கடிக்கப்படும். உற்பத்தி திறன் அதிகரிப்பு மற்றும் வேலை முயற்சிகள் அதிகரிப்பதன் மூலம் பணம் தேசிய வருமானம் உயரும்.

10. கடன் நிர்வாகத்தில் பாதகமான விளைவு:

வேலையின்மை மற்றும் மனச்சோர்வின் போது நிதிக் கருவிகளைப் பயன்படுத்துவது பெரும்பாலும் கடன் நிர்வாகத்தின் அடுத்தடுத்த சிக்கலுடன் தொடர்புடையது. பற்றாக்குறை வரவுசெலவுத் திட்டம் சாதாரண நிதி சிகிச்சை என்பதால், பொதுக் கடன் அதற்கு நிதியளிப்பதற்காக செய்யப்படுகிறது.

11. பாதகமான உளவியல் எதிர்வினை:

கடன்களால் நிதியளிக்கப்பட்ட பெரிய பற்றாக்குறை திட்டங்கள் மோசமான உளவியல் எதிர்வினைகளைக் கொண்டுவருகின்றன.

12. யு.டி.சி.களில் கஷ்டங்கள்: [வளர்ச்சியடையாத நாடுகளில்]

ஈடுசெய்யும் நிதி நடவடிக்கைகள் மூலம் கூடுதல் வருமானத்தை உருவாக்குவது மேம்பட்ட பொருளாதாரங்களைப் போல வளர்ச்சியடையாத நாடுகளில் எளிதில் சாத்தியமில்லை. இது முக்கியமாக, ஒரு தேக்கமடைந்து வரும் விவசாயத் துறை அவர்களின் பொருளாதாரத்தின் மிகப் பெரிய பகுதியை ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது, அங்கு நுகர்வுக்கு ஓரளவு முனைப்பு அதிகமாக இருப்பதால் கூடுதல் வருமானத்தில் பெரும்பகுதி நுகரப்படுகிறது மற்றும் சந்தைப்படுத்தக்கூடிய உபரி மிகக் குறைவு.

13. ஜனநாயக நாடுகளில் நிர்வாக சிக்கல்கள்:

ஒரு ஜனநாயகத்தில் நிதிக் கொள்கை நடவடிக்கைகள் நேரத்தை எடுத்துக்கொள்ளும் செயலாக இருக்க வேண்டும். சட்டமன்ற நடவடிக்கைகள், நிர்வாகப் பணிகள் மற்றும் நிர்வாக செயல்முறை ஆகியவை பெரும்பாலும் தாமதமாகின்றன மற்றும் வருவாய் வருவாய் மற்றும் அரசாங்க செலவினங்களின் அசல் மதிப்பீடுகள் பெரும்பாலும் பொருத்தமற்றவை.